

Szerkesztői iroda:
Nagyenyeden
A KIADÓHIVATALBAN
hová
lap szellemi részét illető
közlemények küldendők

Kiadóhivatal:
Wokál János könyvkereskedése
hová
az előfizetések és hirdetések
bérmentesen küldendők.
Ké-iratok nem adatkak vissza.

KÖZÉRDÉK

Vegyes tartalmu heti lap.

Megjelenik minden vasárnapon.

Előfizetési feltételek:
helyben házhoz hordára vagy
vidékre postán küldve
egész évre 4 frt,
félévre . . . 2 frt,
negyedévre 1 frt.

Hirdetmények díja:
3 hasábos petit sorért, vagy
ennek helyéért 5 kr.
Bélyegdíjért külön 30 kr.
Nyilttér sora 15 kr.

BAROSS GÁBOR

1848 június 6. — 1892. május 9.

Nagy gyásznak leverő hire futott szét villám sebességgel. Baross Gábor kereskedelmi miniszter Budapesten e hó 9-én meghalt! Nincs annyi ereje a szónak, mely elmondhatná, hogy mit vesztettünk benne, nincs annyi könnye a fájdalomnak, mennyit az ő elvesztése fölött elsírni ne tudnánk.

Mint ha démonkéz nyulnék bele durván, erőszakosan e nemzet sorsába, a rohanó évek egymásután ragadják ki közéletünknek egy-egy oly óriás alakját, a kire várakozón tapadt szeme az uj ezer évért küzdő magyarnak.

A halhatatlanok temetőjén rohamosan nő a sirhalmok száma. A nemzet szívében a fájó sebeké . . .

Ki gondolt volna arra csak rövid idő előtt is, hogy azt a vasembert, kit mint a megtestesült akaratot ismertünk, oly hamar elvesztjük? Ki hitte volna, hogy e munkában acéllá edzett alakot is oly gyors esapással dönti le a halál — ez a rettenetes gladiator?!

Mióta alkotmányunkat visszanyertük, alig volt Magyarországnak minisztere, kit működésében nagyobb bizalom kísért volna mint őt. Hiszen elevenen áll lelkünk előtt még, az a nálunk tünemény számba menő eset, mikor egy kérdésben tanusított szilárd magatartásáért az egész nemzet pártkülönbség nélkül sietett üdvözölni a magyar kereskedelemnek e rendíthetetlen vezérharcosát.

Közéletünkben, hol a forogó szenvedély a politikai elveket összeszokta véteni egyéni, személyes kérdésekkel, ő volt az egyetlen, ki előtt még elvi ellenfelei is tisztelettel hajoltak meg.

Társainak gyöngéiről ezer meg ezer változatban beszélt a humorba öltöztetett igazság; neki, még az éleek is csak erényeit gunyolhaták. A magyar állameszmét nála senki hivebben nem reprezentálta. Fel és le egyaránt saját akaratának hive volt; s meggyőződését el nem dobta, sem olcsó népszerűségért, sem a hatalom csábító mosolyáért.

Az ő homlokára nemzeti geniuszunk hinté csókjait. A mit tett, a mit akart, a mit érzett, az mind egyaránt, magyar volt. Mintha fölébredt, haladni vágyó, őserőtől duzzadó szellemünk benne érte volna el a megtestesülést!

És most a magyar géniusz e hatalmas gyermeke ott alussza öröké álmat szülőföldjének egyik csöndes kápolnájában.

A szív, mely a megfeszített munkában találta lázas gyönyörét, dobogni megszűnt. A lélek, mely merész szárnyakon csapott föl a nagy eszmék végtelen világába, elveszté porhüvelyét. Talán oda rebent a többi dicsők, a többi halhatatlanok közé, hogy azokkal együtt láthatatlan gondviselése legyen gyászoló nemzetének . . .

Eszméit, törekvéseit örökbe kell vennie e népnek, ha boldogulni, ha emelkedni akar. Hiszen ugyanazon eszmék ezek, melyek százados átalakulásnak voltak alapvetői; ugyanazon eszmék, melyekért „a legnagyobb magyar“ egy élet vértanúságát szenvedte végig; ugyanazon eszmék azzal a kedvező különbséggel, hogy közülök nem egy a Baross vaskeze alatt a megvalósulás stadiumába jutott.

És az ő elvesztésében éppen az fáj leginkább, hogy nagy alkotásai közben, a féltun kellett elcsúsznia!

Mit tudott volna még alkotni, teremteni e bámulatos szervezet, e rengeteg ész, ha a szűkmarku végzet többet enged számára negyvennégy évnél!

De mit ér e fájdalmas sohajtás, ha a kérelhetetlen valón nem változtathatunk vele!

Elvesztettük. Veszteségünket sokáig siratjuk. Ő pedig álmodik . . . Alma végnélküli . . . csöndes! . . .

De eljő az idő és annak nem szabad késnie, mikor álmái megelevenülnek! Rohanó hajók rajától fog hemzsegni szöke Dunánk, mely méltóságosan hömpölyög a Vaskapu porrá zuzott szirtei között . . . Tengeri kikötőnk magyar zászlót uraló gözösöket fog világgá bocsátani az ujja teremtett magyar kereskedelem cikkeivel . . . S Magyarország ipari, kereskedelmi fejlődése fogja igazolni elhunyt nagyjainak azon meggyőződését, hogy anyagi jólét elengedhetetlen feltétele a népek szabadságának!

—ő.

* * *

Baross Gábor életrajzi adatai a következők: 1848. június 6-án Pruzsinán, Trencsénmegyében született. Jogi tanulmányait a budapesti tudomány-egyetemen végezte. 1869-ben leszolgálta az önkéntesi évet; ugyanez évben mint tiszteletbeli megyei aljegyző alkalmaztatott a trencsényi törvényszéknél. 1871-ben ügyvéd és megyei valóságos aljegyző, 1874-ben főjegyző és árvászéki elnök lett. A megye politikai és társadalmi mozgalmainak egyik fő-tényezője gyanánt szerepelt, otthon; megalapította a „Vág-völgyi Lap“-ot és a magyarosodás érdekében serénykedett.

1875-ben a pucho-illavai kerület egyhangulag szabadelvű-párti képviselőjévé választotta. Ez időben tagja volt valamennyi felirati bizottságnak; tagja és elnöke a közoktatási bizottságnak; tagja és előadója a közgazdasági bizottságnak; tagja és jegyzője a magyar delegációnak és annak hadügyi albizottságának, valamint az egyesült négyes albizottságnak több éven át előadója; s végül a képviselőháznak ülészakonként megválasztott jegyzője.

1883. elején a közlekedési miniszterium államtitkárává nevezetett ki. Kezdeményezte és végrehajtotta a magyar államvasutak reorganizációját, a postatakarékpénztár létesítését stb. Kemény Gábor báró lemondása után a közmunka- és közlekedésügyi miniszterium élére állítottott.

TÁRCZA.

Huszonöt év.

Huszonöt év! . . . Az öröklétben
Csupán enyésző semmiség! —
Parányi fény, mit fellegével
Oly sokszor elborít az ég . . .
De ha tudnátok, hogy ez átél
Néhány év mi volt énnekem! . . .
— Egy öröklét a fájdalomban —
A szenvedésben: Végtelen! . . .

Hej, nekem nem volt ifjuságom!
Még csak gyerek se voltam én;
Bölcsőm felett már ott fűmaradt még,
A sors viharja feketén . . .
S hogy elhangzott anyám imája,
— Oh, van-e áldás rá elég?! —
Nehéz átok zúgott fejemre,
S a buval gazdagabb levék.

Volt, nekem is volt sok reményem,
Ringattam én is vágyakat! —
Minden reményem egy világ volt,
Minden vágyamra dal fakadt.
S a sok világ — mind összedölvé;
És a dal olyan árva lett! . . .
— Tavasznak bujdosó fuvalma
Rideg, hófódte táj felett! . . .

Küzdöttem! . . . A sorsot kihívtam:
„Jer, végzetem, bírokra hát!“
S a küzdelemben kicsavartam
Kezéből sujtó ostorát. — —

A harc megújult . . . Szilajabban
Zúgott viharja lelkemen . . .
Mégvérezett . . . Szárnyam letépte . . .
De nem birt megalázni! . . . Nem!!!

Mit istenkéz gyújtott szívemben,
A láng még égett, lobogott . . .
S egy-két levél enyhítgeté már
E lázban égő homlokot . . .
Egy-két levél . . . A küzdelemben
Koszorúvá nőttek azok!
— A becsület koszorújává — —
S — azt is letépték a gazok!

S most — — én, a lét hajótöröttje,
Ujult reménnyel építke:
A vészben egy rom fűmaradt még,
Mégörzvé lelkem a hitet!
Egész világ enyésző fénye
Dereng föl ismét e romon —
S az életet csak újra kezdem,
És újra — újra — álmodom! . . .

Szabó Jenő.

A Rózsá regéből.

I. Tavaszdal.

Oh áldott szép tavasz!
Ha titkolt fájdalomtul
Szemünknek árja indul:
Te könnyet szarítás.

S melyet rejt jégkebel:
Az örömk csirája,

Ha fényed ontod rája
Megtint életre kel . . .
— Oh áldott szép tavasz!

II. Pagonydal.

Voltál-e a pagonyban?
Halk szellő gerjedez . . .
A lombok alján a vad
Lappangva fölnevez.
Voltál-e a pagonyban,
Ha kél a virradat,
Kélő nap aranyozván
A fényő sudarat?
A bűvös-bajos zöld fény
Rezge rád lövell;
Szellő szelid fuvalma
Ringatja gondod el . . .
— Ha a világ zajában
Lelked kifáradott,
Szerelmed és hűséged
Ha megcsalhatkozott:
Jer, jer a pagonyba ki,
Eyhületed lesz ott;
Kimondhatatlan bája
Gyógyítja bánatod . . .
Eyhületed lesz ott.

*

— Bolygtál-e a pagonyban,
Midőn az est leszáll,
Sötét fenyveknek ormán
Rezg a végső sugár?
Bolygtál-e a pagonyban,
Midőn feljő a hold,
S lombkoszorút kötözve
Ereszt ezüst fonalt?

Mint miniszter keresztül vitte a posta- és távirada egyesítését, létesíté a vasuti, postai és táviradi szaktanfolyamot, keresztülvitte a garantizált vasutak államosítását, nemkülönben az osztrák-magyar államvasuti társaság magyar vonalainak megváltását; a hazai közlekedésügy és ipar fejlesztése terén sok egyéb számos, üdvös uttörő reformot hozott létre; így a zónatarifát, a nagy horderejű reformot ő teremtette; és az áru-díjzabás reform szintén az ő műve; a közutakról és vámokról szóló törvény az ő javaslata alapján készült, továbbá ő léptette életbe a vasárnapi munkaszünetet és több a munkásokat baleset és betegség ellen védő törvényes intézkedéseket; legújabbán a Vaskapu szabályozásán munkálkodott.

Trencsénmegye miniszterre kineveztetése alkalmával küldöttségileg üdvözölte magas polcra emelkedett fiát.

Eddig szerzett érdemei elismerésül ő Felsége az első osztályú vaskorona-renddel, a valóságos belső titkos tanácsosi méltósággal és 1892-ben a kereskedelmi szerződések megkötése után a Lipót-reud nagykeresztjével tüntette ki. 1884. óta Győr városát képviselte, melynek díszpolgára volt.

Midőn mult szombaton este 6 óra után, megérkezett Baross halálhíre, mely akkor téves volt, de azért az egész hazában szétfutott, — rendkívüli megdöbbenést okozott. A viharos időjárás miatt nem lehetván kérdészködni, csak vasárnap reggel tudhattuk meg, hogy még él a hatalmas vasember s kezdünk remélni. Nem hittük, hogy elveszthessük ezt a férfit, kit követésre méltó példányképtül állíthatunk ifjúságunk elé; vajha bár egy elnérné közülök Baross nagyságát, kit hazája iránti forró szeretete ösztönözött uj. meg teltre.

Hétfőn délután jött az igaz, a megmásíthatlan veszteség leverő híre s ekkora gyászlobogókat kitűzték a középületekre.

A közigazgatási bizottság szerdán tartott ülésében báró Kemény Kálmán főispán fejezte ki a veszteség feletti mély fájdalomt s indítványozta, hogy a bizottság nyilvánítsa ki részvétét s ezt juttassa a gyászoló özvegy tudomására. A bizottság hozzájárult ez indítványhoz s ennek folytán a következő részvét irat küldetett el Özvegy Baross Gáborné — paksi Sipeky Carola Ő nagyméltóságának:

Nagyméltóságú Asszony!

Vármegyénk közönsége mélyen meghatva azon váratlan csapás nagyságától, mely hazánkat nagyméltóságú Baross Gábor m. kir. kereskedelemügyi miniszter elhunytá folytán érte, — bánatos szívvvel osztozik a veszteségben, mely közvetlenül Nagyméltóságodat s a halhatatlan érdemeket szerzett nagy férfit családját sújtja.

Rendkívüli tevékenységének, lángelke buzgalmanak hatáskörében éreze magunkat, erős bizalommal tekintettünk jövőnkbe, mert ezen bizalmat a páratlan sikerek sorozata s az erős hazafüi érzésből fakadó rokonszeny rendíthetlenné tevék.

De ha a test rommá lett, megmaradott az éltető, levenítő szellem, melyet a megdicsőült keltett föl. E

szellem fog tovább vezetni beününket azon irányban, melyet fényes pályájával kimutatott hálás nemzetének Fogadja Nagyméltóságú Asszony és családja a közértelem igaz nyilvánulását kegyesen mély bánatában; enyhítse azt némileg a közrészvét, melynek mi is szomorú szívvel adunk kifejezést.

Vármegyénk is sokat köszöhetett Baross Gábornak. A csombordi hid, a csak aprilisben átvett miháلعzfalvi közúti hid létesítése, az abrudbányai utáépítése, az enyedi nagy part védmű stb. csak az ő segédelmével sikerülhetett. Alig jöhetett valami intézkedés a vármegyéhez a kereskedelmi miniszteriumból, mely Baross határozott, egyszerű aláírásával ne lett volna ellátva, tanuságául azon rendkívüli munkásságnak, melyet kifejtett s melynek áldozata is lett.

Barossnak nevét számos nagy alkotása mellett a Zóna-tarifá behozatala örökíti meg. Csak látni kellett eddig a vasuti állomásokat s látni kell most. Eddig alig lézengett egy pár utas, földész csak ritkán; most pedig aokszor zsufolásig telve a várótermek. Eddig szépen el-sétált a vasuti sín mellett a föld népe, ha a szomszéd városba igyekezett, úgy vélte, hogy uraknak való a gőzhintó. Most pedig, midőn 10 krajcárért időt nyer és erejét kimélve mindenfelé eljárhat, beláthatja, hogy az ország kormánya érette is éppen úgy tesz, az ő javáról is éppen úgy gondoskodik, mint a posztó kabátos földes urról s áldást mondhat Baross nevére, emlékére.

A temetés f. hó 12-én délután történt meg. A törvényhozás úgy határozta, hogy országos költségen. Ott volt az egész ország képviselve a Kárpátoktól Adriáig, ő Felségtől a királytól kezdve, a legegyszerűbb munkásig. Az ország primása tartotta a gyászszertartást, zokogva egykori tanítványa felett.

Páratlan részvét nyilvánult a fővárosban s az országban mindenütt, sőt hazánk határain is tul. Bécsnek, Berlinnek hírlapjai dicsőítik a nagy embert, kinek most Il-laván, távol égető munkássága szinterétől, őseinek egy csöndes, régi kriptája nyujt nyugodalmat. Áldás emlékére!

Bucusi ünnepély.

Dr. Bartók György, városunk közkezdveltségü reformatus papja f. hó 8-án mondott istenhozzádot híveinek a várbeli nagy templomban. A kibucszúson azonban nemcsak kálmánisták, hanem más hitet vallók közül is sokan vettek részt. Ott volt ugyszólván városunk színejava.

Az invokatio elhangzása után a főiskolai zenekar, majd a theol. dalkar adott elő lélekemelő darabot, melyek végeztével a bucsuzó lelkész mondott könynyekig megható imát. Erre a polgári leányiskola növendékei gyönyörű dalt énekeltek. Az ének elhangoztával

dr. Bartók mondá el bucsubeszédét, Máté evangéliuma 25-ik részének 14—19 verseinek alapján. (A szolgálknak adatott talentumok.) Utolsó beszéde volt ez dr. Bartóknak az enyedi öreg egyházban. Hol 16 éven keresztül ihletett ajakkal, szent lelkesedéssel hirdette az Urnak igéit. A közönség apraja-nagyja egyaránt könnyező szemekkel hagyta el az Urnak hajlékát, nagyrésze pedig házához kísérte a kiváló lelkészt, kinek midőn a templomból kilépett, könynyek csordultak le arcán. A lelkézi lak udvara megtelt a bucsuzók seregével, kiknek nevében Hegedüs János theol. tanár mondott szívből fakadott bucsuszóit, mit dr. Bartók meleg szavakkal köszönt meg.

Este fényes bankett volt a távozó kitünő pap tiszteletére, hol barátai és tisztelői, sőt ellennézett ismerői közül is igen szép számmal jelentek meg, kiknek nevében először Makkai Domokos tanár, azután Kovács Gyula polgármester emelt poharat, mire dr. Bartók állott fel, megragadó szavakban emelvén ki Enyed iránti háláját, szeretetét, ragaszkodását, mely neki ugyszólván mindent megadott, ami életét kedvessé tehette. A régi tanuló társak közül Török Bertalan m. főjegyző szólat fel ezután, fájlalva, hogy Bartók eltávoztával immét apad azoknak száma, kik a közügyekben igaz lelkesedéssel munkálkodtak a vármegye és Enyed város közjávára. Dr. Havas Gyula szép szavakkal köszöntötte fel dr. Bartók kedves nejét.

Az est további folyamát meglehetősen megzavarta a hirtelen vízáradás okozta veszedelem melynek csillapultával azonban a jó kedv is visszatért.

Dr. Bartók György eltávozását méltán lehet sajnálni. Buzgó, tevékeny, erélyes egyént veszt el az egyház, a Bethlen-főiskola s az enyedi közélet. Mint lelkész, mint szónok s mint a theologiai akadémia kisegítő tanára, jeles szolgálatot tett a papi pályára készülő ifjaknak. Hogy miért bocsátotta el erről az állásról szavazattöbbséggel a főiskolai előljáróság, holott azzal a kis tiszteleddijjal egy rendes tanári kathetrát betöltő, kiválóan képes erőt tartott volna meg, annak indokát nem éppen a pénzügyi helyzetben, hanem az Enyed rovására Kolozsvárra kacsintó politikában lehet megtalálni.

Óhajtuk, miszerint tudományát és élet tapasztalatait uj, csöndes othonában oly művek alkotására használja, melyek a magyar tudományos irodalomban is számottevő helyet biztoítsanak neki. Azt, hogy nem feled el minket s hogy velünk fog érezni mindég, bizton reméljük.

Harc a fenevadakkal.

Prochászka állatsereglet tulajdonos az országos vásár közeledtével jó szerencsét remélvén, Mamuth nevű elefántjával, 3 orozlánjával, nagy király tigrissével, párdueaival, leopárdjával, medvéjével, szarvasok, majmok, kigyók stb. féle fenevadjaival egy valóságos szerezcsen kíséretében bevonult Nagyenyedre. Miután pedig a piactér vásáros sátrakkal és panorámával el volt már foglalva, a távolabbi szénatérre pedig nem akart menni, az aggodalomra nem figyelve, patak száraz medrébe állította fel kocsijait egy hosszú sorban. Az ő elefántja már egyszer

És akkor boldog érzés
Nem járta szíved át?
És nem borultál-é le,
Susogva est-imád?
— Ha szívedet sebezze
Megesufol a világ:
Sird, sird el a pagonynak
Keblen mind, a mi bán.
Jer, jer, im e zöld homályu
Varászfátyol mögü
Elődbe angyszárnyon
Vigasztalás röpül.

III. Erdős fia.

Erdős legényfiának
Nagy buja, gondja van;
Bolyongva a pagonyban
Méláz magánosan.
A molnár lánykát a legény
Épedve szereti,
Bolyongva járja a pagonyt,
S a szíve oly teli.
Csillagvirágot tépdél:
„Szeret-e? nem szeret?”
S akármí jön ki: hátha
Ámit a felelet?

A Rózsa rege oratoriuma.

Oratorium alatt azon lyrái-, epikai-, drámai zene-műveket értjük, a melyekben a tartalmat főnsége, nagybára a bibliából vett, vagy világi tárgy képezi és a melyeket ének- és zenekarral adunk elő. Az oratorium csak annyiban különbözik az operától, hogy külső cselekvénye

nincsen és hatása csakis a zene hangulat festésében, merész színezésében keresendő. Belső tartalmát tekintve kétféle oratoriumot lehet megkülönböztetni.

Ha tárgyát a biblia vagy a vallás szolgálta, úgy vallásos (templomi) oratorium, ha pedig világi azonban mégis komoly tárgyat dolgoz fel, úgy világi oratorium a neve.

A rózsa rege is ez utóbihoz tartozik. Meséje nagyon egyszerű és átlátszó; azonban mégis bő alkalmat nyujt a zeneeszerzőnek, hogy az érzelmek minden skáláját megszólaltassa. Tartalma ez:

„A rózsa a szerelem földi boldogságát vágyik élvezni. Királynéja (Villi-királyné) beleegyezik s leányvá varászolja át, egyzersmind egy bűvös rózsát ajándékoz neki, melytől üdve függ, s melynek bírásáról ha valaha lemond, földi létének vége... A Rózsa leánya ezzel vándor utra kél, tanyát keres az emberekül, de rideg mostohaassággal találkozik. Elvetődik a temetőbe is, hol épen sirba teszik a molnár leányát, kit szerelmi csalódás ölt meg. Tovább bolyongna még, de az agg sirásó éji tanyát ad neki. Utóbb a leányukat gyászoló molnárék fogadják őt gyermekökké s a szülők karján boldog lesz. Aztán az erdős legény fiával megszeretik egymást s lakodalmat ülnek. — Idő telik s Rózsa, mint anya uj szülőtével enyeleg és az üdvözö bűvös rózsát anyai áldásul kisededének adja. Földi létének ezzel vége. Önmegtagadásért a meny vár reá.”

Ehez a meséhez füződnek a gyönyörű és egymást hangulatosan fölvaltó dal és zene tételék.

I. szakasz:

A tavasz érkezése, költői szépségü gondolat húzódik az egészen végig, soprán kezdi, majd második sopran duetté egészíti ki, míg végtére az ált hozzá csatlakozásával egy gyönyörű terzett válik belőle.

Villi tánc női karra írva. Szinte látjuk min' lebbennek keringve a harmatos fűvön az erdő tünderei, a fák leveleinek zsongását véljük hallani, ha figyelemmel kísérvük a hegedők édes zugását.

A rózsa epedése és a Villi-királyné vigasztaló szavai nagyon sikerült kettőst adnak, távolról ujra meg ujra bele hangzik a pajzán Villik tánc dala, míg végtére mégis ők veszik át csöndes birodalmukat és boldogan leb-bennek keringve tova.

Cs a ló dás ok, a melyekkel Rózának meg kell küzdeni, találó színezést nyerne e tételben; jellemző a rideg Mártha személye. A temető leírása rendkívül megkapó és az egész zenén hallható, hogy most a temetőben vagyunk.

A molnár leány temetése, vegyes-kar, a mely közeledik a távolból és újból eltávozik, közbe-közbe Rózsa és a Sirásó részvétöket nyilvánítják, az egész remek zenekari kísérettel ellátva az emberre ellentáthatatlan hatást gyakorol.

Estvéli ima, a melyet Rózsa énekel, a midőn a Sirásó hajlékába vonul meg más nap reggelig; az egész szert orgona szerü kíséret jellemzőessé teszi és magával ragadja az embert.

A Rózsá lány álma és a villik csábos éneke rekeszti be az első szakaszt. Ez utóbbi szám rendkívül kedves és ha esetleg operában fordulna elő, ballet tételnek felelné legjobban meg.

II. Szakasz.

Malom dal, egy kis kettős, nagyon naiv az egész tétel és talán azért is olyan kedves, mert idylikus hangulata meglep.

Szülők boldogsága, midőn Rózát leányuknak fogadhatják, majd a jó öreg sirásó öröme és Rózsa ujjongása remek quartettet ad.

ugyis beleé
fél egy ilye
vásári publi

Vasár
esett, azon
küvüli felleg
haszkát és
csiját bizto
toztók vol
viz jöhessen
mét zuhago
volt nagy.

A „T
tott bucu
tételére. A
fásan mond
szni fog,
órákor kihí
nits honvéd
néztek, hal
mondják, h
madik a h
han a negy
mulatás m
az orvosok
tekste éjbe
rek lármája
rettenetes
s hozzá vá
és fellordul
gyult s me
csére rövid
Ez a
egy szar
ragadott az
szabadultak
míg a köze
Prochászka
elefánt seg
reccent orn
talan tevék
tette, a ese
egyih kisz
támadott é
Jepu

a patak je
mindjárt a
kis vetem
A ve
törődve a
tájt, egy k
védeni szé
től. Az egy
fénye, nag
készülő vé
sejtő aszo
moly áldoz
lat háttára

Pag
irva és a

A s
gondolva
gondolatta
szív küzde
Bol
hangosításe
mi a hatás
Ün
ragadóan
zugását.

Es k
kezdődik,
templomb
pár. Az eg
Lak
egyszerűse
nozni.

A z
javára föld
szerre meg
remek tété

Közl
sus) solo
Mártha, S
készítik,
melyeknek
verseiből
megismer
a mű zen
tolhassunk

ugyis belesett a tengerbe s mégis kifogták, hát ő nem fél egy ilyen kicsi pataktól. Eleinte jól is folyt minden, a vásári publikum ámult és bámult.

Vasárnap délután beborult, 4 óra tájban erős zápor esett, azonban a torokói hegyeken s a „Szabaderdön” rendkívüli fellegszakadás volt. A főkapitány felszólította Prochászka-t és személyesen is sürgette, hogy huzassa ki kocsiját biztosabb helyre, mit azonban — részint mert látogatók voltak, részint mert nem hitte, hogy oly nagy víz jöhessen, kellő időben nem teljesített. 6 óra után ismét zuhogott a zápor, eikáztak villámok, a patak még nem volt nagy.

A „Tigris” vendéglőben éppen nagy társaság tartott bucsu estélyt dr. Bartók György ev. ref. lelkész tiszteletére. A toasztok elkezdődtek. Az eső szakadt s tréfásan mondogatták egymást közt a vendégek, hogy a tigris aszni fog, az oroszlanok megferednek, midőn egyszer 9 órakor kihívják a főkapitányt. Nemsokára kérik Krismanits honvéd zászlóalj parancsnokot. A kik az utcára kimentek, hallják a patak rettenő zugását. Sietve jönnek s mondják, hogy a kocsiat viszi az árvíz, jön másik, harmadik a rémhírrel, hogy az oroszlanok kiszabadultak, rohan a negyedik, hogy a tigris egy asszonyt szétépett. A mulatság megszakadt, az alispán, a tisztek, a polgármester, az orvosok és sokan a színhelyre rohantak. A koronfeketé éjben a villámok fénye, a fátylakkal futkosó emberek lármája, a vizáradat harsogása, a vadállatok bömbölése rettenetes volt. A tóthutca vezető pallót felkapta a víz s hozzá vágta az első kocsihoz mely lakóhelyül szolgált, ez felfordult, a lámpában égő petroleum kiömlött, meggyult s most ennek fénye is emelte a borzalmat, szerencsére rövid ideig, mert eloltották.

Ez alatt több kocsit, melyben majmok, leopárdok s egy szarvas, gazella és puma-macska volt, tova ragadt az árvíz. A kocsi összetörték s az állatok kiszabadultak. Csendőrök és honvédek vezényelték elő s míg a közönség egy része az életveszedelemben forgott Prochászka ésszemélyzete megmentésére sietett, mi az okos elefánt segítségével, mely a ponyva alá eset Besirt a szerencsés ormányával kibozta a vízből s azután a gyámoltalan tevéket tartó cöveket kitepre, azokat is megmentette, a csendőrök s a honvédek vadászatra indultak, mert egyik kiszabadult párduc egy szegény oláh asszonyt megtámadott és rutul megalpirozott.

Jepure Györgyné jól megtermett ügyes enyedi oláhné a patak jobb partján lakik egy kis szalmás házikóban, mindjárt a malomgát mellett. A házat s a mellette levő kis veteményes kertet minden áradáskor előnti a víz.

A veteményesét féltékenyen őrző jó gazdasszony nem törődve a zuhogó záporral, telke szélére sietett esti 9 órájt, egy kis havenyászt töltés emelésével akarta megvédeni szépen díszlő salátáit a szennyes áradat előntésétől. Az egymást sűrűn követő villámok fel-fel lobbanó fénye, nagyon megkőnyitette a felhuzagotott iszapból készülő véd töltés sikerültét, midőn a mi rosszat sem sejtő asszony, az éjjeli rémes katastrófiának egyetlen komoly áldozata, arra eszmél, hogy valami nehéz erős állat hátára ugrik a földre teperi s fejetejét marcangolni

Pagonydal: enyhülés az erdőben, férfi karra van írva és a vadászoktól mesteri kísérete elragadóan szép.

A szerelem ébredése, Rózsa ábrándozik, rá gondolvá hievére, míg a pagony felől ugyanazon zenei gondolattal válaszol az erdős legény fia, remek kettős, a szív küzdelmeit hiven festve.

Boldog napok, vegyes kar, szingazdag összhangosítással, lágy és kemény hangnem változik benne a mi a hatást még nagyobb teszi.

Ünnep a malomban, női szólamokra írva, elragadóan szép. A kíséret megkapóan utánozza a malom zugását.

Ésküvőre! Bevezető része a kürtök ujjongásával kezdődik, majd nagy kar szerenádót ad Rózsának, azután templomba hív a templom harangja és boldog lesz az új pár. Az egész tétel elragadóan szép.

Lakodalmi keringő, régi láuder alakjában. egyszerűségével hat. A bevezetés a hangolást akarja utánozni.

Az anya üdve, a midőn lemond kis magzatja javára földi üdvéről és visszatér a rózsák világába, egyszerre megszólalnak az angyalok és égbe hívják, zenelleg remek tétel s ezzel befejezést nyert az egész oratorium.

Közben a mesemondók (sopran, al', tenor és bassus) solo-énekéi és a szereplők (Rózsa, Villi-királyné, Mártha, Sirásó, Molnár és Molnárné) drámai duettjei előkésztik, vagy tovább fejlesztik az egyes zenei tételeket, melyeknek költői alapszméit legkönnyebben a szöveg verseiből vehetjük ki. Ezért ajánlatos a szöveget előre megismerni s szem előtt tartani, ha azt akarjuk, hogy a mű zenei szépségeibe, egyszeri hallásra eléggé behatolhassunk.

b-y.

kezdi Rémületében elkiáltja magát: „ne hagyjátok megész a medve”. A sikoltásra oda szalad a szegény nő férje s egyik szomszédja s egy kis kerti kapával s baltával ütlegelni kezdtek a nagy fenevadat, a sötétben vagy kutyának, vagy medvének vélve. Az állat nem sokat törődött eleinte az ütésekkel, de mikor egy párt nyakára és fejére is kapott, kiengedte zsákmányát éles karmai közül s lassan a patak martja alá sompolygott. A támadó fenevad egyike volt azon hatalmasan kifejlett párducoknak melyek a gát felett összezúzódtok kettrebből kirontva megmenekedtek a vízbefúlástól s a víz által más meg más irányban a partra kiúsztak. A szegény asszony fejből omlott a vér, s a rémületől majdnem esztét vesztette. A kirendelt honvédséggel megjelent dr. Malom Zsigmond honvéd orvos is, s a sebet első kötélekkel ellátva, az asszonyt a megyei kórházba helyezte el. A történetről értesülve dr. Bocz és dr. Farnos s a kórházba siettek s a súlyosan sérült nőt gondozás alá vették. A fejtehető jobb és balfelén a fejbőr s részben a sisakbőnye anynyira le volt tépve, s száz meg száz szilánkra összemarcangolva, hogy a koponyacsont majdnem két tenyőnyi területen le volt csupaszítva. A számtalan sebzelek egymás végébe képzelve bizonyára egy pár méter hosszúságot tennének. A foszlányok felkeresése, összeillesztése s bevarrása fél 11-től éjjel után fél 1-ig tartó 2 órai szakadatlan munkát vett igénybe. A gondos fertőtlenítés dacára harmadnap 40 C. fokú hatalmas sebzési láz keletkezett, mely másnapra 38 fokamérséklődött s jelenleg is e körül ingadozik.

A bevált seb szélek itt-ott kezdenek a koponyához tapadni, de elhullások s gennyedésekis mutatkoznak, a mint várható is volt. A lefolyás e szerint orvosi műszóval élve nem lesz s i m a, de a sértett életben maradása remélhető s ez esetben Jepure Györgyné asszony, ki különben rendszeren igen jó egészségnek örvend, még jó sokáig fog büszkélkedni párduc karmoktól barázdált fejbőrével, mely hazánkban s tán azonkívül messze földön, keletkezésénél s rajzszépségénél fogva valószínűleg unicum lesz.

Egy honvédszaksz akadt az első fenevadra a párdura, mely a szt.-királyutcai Dézsiház kertjében a kerítés mellé lapult. Az őrzető rátűzött, mire a párduc egy hatalmas ugrással eltűnt, de a vérnyomok mutatták, hogy a lövést talált. A nyomokon haladva kutatták, s midőn egy városi rendőr elhaladt egy tabódé mellett, a vad előszökött, végig szakította ruháját, mire a honvédörvezető újra rátűzött. A vad ismét a bódé mellé húzódott s ott védte magát a sortűzek ellen mindaddig, míg Meszler Ede csendőr egy társával megérkezvén, ők is tüzelni kezdtek; erre a felbőszült vad ugrásra készülve kidugta a fejét a bódéból, mire Meszler egy jól irányzott lövéssel bal szájjadlásán érte, úgy hogy az állat felbukott. Még egy lövés az oldalába s a párduc 11 lövésből vérezve, holtan terült el.

A másik leopárd ellen Szöllösi Mihály csendőrörvezető kutatót és szerencsésen megtalálta egy kerítés tövében, a vad a patakba ugrott, Szöllösi utánna lőtt és golyója az állat száján behatolva, ennek alsó állkapcát összezúzva a mellbe furódott. A vad felbőszülve a patakból egy hatalmas ugrással kiszökött, de Szöllösi gyorsan másodsor is lőtt s mellbe találta, mire az állat holtan rogyott össze.

Ekkor már elmúlt éjjel, de a kitarító vadászok közben, sárban, fáradtan a párduc után kutattak. Reggel 4 óráig jártak utána, míg végre megkapták a dr. Donogáyniné kertjében. Kilenec honvéd és két csendőr már készülés lépésről észrevette az egy bokorba húzódott állatot és sortűzet adott. A kilencedik sortűz után a párduc kilépett a bokorból, mire a vezénylő tizedes a vadra célozva, azt el is találta, de nem halálosan. A párduc a tizedesre rohant, kinek nem levén ideje az íres töltényt kidobni puskájából, oldalfegyverével szurt a vad felé, melyet futtában Zsigmond csendőr három lövéssel üdvözölt s a harmadikkal meg is sebesítette, mire a fenevad hátat fordítva a tizedesnek egy roppant ugrással s csendőrré vetette magát, ksrmaival letépte zubbonyát s fogai- val balkarján s mellén megsebezte. E borzasztó pillanatban dördült meg a honvéd tizedes fegyvere s a párduc, egy igen szép, erős állat, a 17-ik lövéstől találva bukott el.

A punát Prochászka eleveven fogta el s egy zsákba dugva, vitte haza. A majmok egy része a vízbe fult, néhány a berkek fáira menekültek. A szarvast is szerencsésen megfogták s a szelid állatot fülénél farkánál fogva hozták be a városba. Egy láma, gazella vízbe fult, s tömérdék holmit elvitte víz, melynek egy részét Csombordnál fogták ki. Hajnali 3 órakor 25 munkás és 8 bivaly segítségével vonatották ki a megmaradt kocsikat az iszapból.

Másnap reggel szépen ragyogott a nap s a vásáros nép tömegesen bémulta a szegény párducot, meg a leopárdok dermedt hulláit, melyeket mint hősiessen elesett ellenségeket, a csendőrök és honvédek hoztak be a csata színhelyeiről.

Prochászkanak a kicsibe vett patak ilyennek rég nem látott áradata ezerekre menő kárt okozott. A közönség között gyűjtést rendeztek számára s dr. Varró László megyei jegyző Sombori főkapitánnyal 93 frtot adott neki át nyugta mellett, mit hálásan fogadott.

Most pedig ott áll az állatsereglet a piacon, Mammut' h az okos elefánt produkálja magát, Besir a szerencsésen forgatja a kintornát, a him-oroszlanok pedig méltóságteljesen pislognak a publikumra, melyet a tigris egy-egy ordítása emlékeztet a borzalmas éjre, mely hogy nagyobb veszedelem nélkül mult el, nagyrésztben csendőreink s honvédeink teljes elismerést érdemlő bátorságának és ügyességének köszönhető.

Vegyes hírek.

— **Requiem** lesz f. hó 16-án hétfőn, d. e. fél 10 órakor néhai Baross Gábor m. kir. kereskedelmi miniszter-ért a róm.kath. templomban. Adjuk meg mennél többen a végtisztességet annak, kinek oly sokat köszönhet a nemzet.

— **A millenium emlékének** vármegyénk által leendő megörökítése céljából javaslattele kiküldött bizottság báró Kemény Kál.án főispán elnöklété alatt összegyűlvén, előzetesen abban állapodott meg előileg, hogy a történelmi fontosságú helyeken emlékek állításának fel és irassék meg vármegyénk monografiája. A részletes javaslatok előkészítésére és szeptember havában leendő beterjesztésére Csató János alispán kéretett föl oly módon, hogy az alsófehérmegyei történelmi-, régészeti- s természettudományi társulattal s a történetirással foglalkozó tudósokkal magát összekötöttesse téve, a besztás s a költségekre nézve tájékozást szerezzen.

— **Rendkívüli megyei közgyűlés** lesz f. hó 27-én, melynek tárgyat a koronázás 25-ik évfordulójának ünnepélyére küldendő megyei küldöttség megválasztása fogja képezni.

— **A mihályfalvi közúti híd** f. hó 16-án hétfőn adja át vármegyénk a közforgalomnak. Nagy jelentőségű tény ez, mely hogy valószínűleg, első sorban néhai Baross Gábor miniszter érdeme.

— **Megyel utmesteri kinevezések** Főispán a nagymga: Verkóczy Károlyt Alvincz szék helyel, Incze Lajost Balázstvára, Szalánczy Domokost Pókafalvára, Károly Jánost Zalatnára, Bedő Sámuel M.-Forróba, Rácz Elekot Csekelakára, Tóth Gyulát Tóvisra, Brehár Sándort Abrudbányára, Fröhlich Károlyt Nagyenyedre utmesterkké kinevezte.

— **47 utkaparó állás** vár betöltésre, mivégből megyénk alispánja felszólította a fészolgabírákat, hogy az alkalmas, értelmes jelentkezők folyamodásait vegyék be s június 10-ig terjesszék be. Az utkaparó 120 fct fizetést kap.

— **Pusztuló udvarházak.** Azoknak a régi erdő, da koppadt, de vén udvarházaknak, a melyekre minden bőven, szélesen adott az építőmester, nem tiz, hanem száz-estendővel mérvén a jövődöbe az időt, ma-holnap már csak hirtük marad. Pusztulnak lassan-lassan a földszinéről, a modern idő praktikus szelleme gomba módra termi a vékonyfalú, minden zugocskát kihasználó bérházakat, a melyek között ezeknek a széles, bőlevegőjű régi udvarházaknak nincsen maradásuk többé. Egy ilyen híres udvarházat döntenek mostanában romba a furlangos észjárásáról országul nevezetes Torda városában is: a Bethlen Miklós kuriát, a mely a XVII. században, II. Rakóczy György idejében épült s nagy időn át volt diszes háza a tordai piacnak. A telket ugyanis már régebben megvette a gr.-kath. eklézsia s a nemesi udvarház helyére vendéglőt és kávéházat fog építeni. Azon a helyen, a hol kétszáz évvel ezelőtt a daliás Bethlen főember „tanácskozzák vala szegén Erdil ország miserábilis állapotján,” néhány hónap mulva gömbölyű tordai „kebeles” polgárok fognak csodálkozni a fekete kávé feketeségén, találgatván erősen, hogy ugyan mi az isten nyilaért kedvelik oly igen ezt az éppen nem derék ízű ital az urak?

— **Halálos szurás.** Kis Ludas közegében székápreszkái lakos Pópa György egy késsel oly szerencsétlenül szurta meg Mutu Györgyöt, hogy rövid idő alatt meghalt. A további teendőkről a vizaknai kir. járásbírósa gondoskodik.

— **Gyilkosság.** Folyó hó 1-re viradó éjjelen az alsó-maros-váradjai határon Marginean György felső-m.-váradjai szolgálóegényt, ki gazdája lovait legeltette, megölték. A gyanu két egyént terhel, kik állítólag Szász-Sebesen keresztül a romániai határ felé igyekeztek.

— **Villám csapott** e hó 7-én a szép m.-igeni ref. toronyba, s a fedél szerkezetet nagyon megrongálta. A dühöngött jégvihár a m.-igeni szőlőkben is nagy kárt tett.

Felelős szerkesztőség:

Dr. MAGYARI KÁROLY. TÖRÖK BERTALAN.

Kiadótulajdonos: WOKÁL JÁNOS.

HIRDETÉSEK

Nyers-bastselyem szövetség, egész öltönyre valót szállít 10 fct 50 krért (kivánatra jobb fajtájut is) HENNEBERG G. (es kir. udvari szállító) selyemgyára ZÜRICH-BEN, póstabér- és vámmentesen. Minták póstaforulóval küldetnek Svájca címzett levelekre 10 kros bélyeg ragasztandó.

Glória selymet — 120 cmtr. szélességben, por-és eskőpenyegek, valamint zubonyokra alkalmasat, méterenként 2 fct. 65 krtól. (5)

Sz. 115—1892.

Arverési hirdetmény.

Alólirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-ez 102 §-a értelmében közhírre teszi, hogy a balázstvári kir. járásbírósa 1266/891. számú végzése által mihályfalvi övezgy Csirgideán Onukné Uszka Onikának obrászai Lupea Petru Iuj Andrej és neje Uszka Mária ellen 264 fct 30 kr tőke és járuléai erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás foganatosítása alkalmával bíróság lofoglatl és 365 frtra beosult: 2 db. tulok, 1 sertés, 200 véka csős tengeri, 2 szekér széna, 2 fakanapé, 1 asztal, 3 láda, 1 szék, 1 szekér sarja, 1 okörzeke, 1 vesző kass, 50 véka tiszta buza, 2 szuszék, 40 fő kender, 2 párna, 1 női jubór mellényből álló ingóságok 264 fct 30 kr tőke, 41 fct

18 kr. megállapított addigi 1 frt 20 kr jelen hirdetményi és az ez utáni költségek erejéig nyilvános árverés útján eladtnak.

Mely árverésnek a balázsfalvi kir. járásbíróság 568/1892. sz. kiküldést rendelő végzés folytán O b r á z s á n alperesek lakásán leendő eszközésére 1892. május 27-ik napjának délelőtt 10 órája határidőül kitűzték és ahhoz venni szándékozik ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. c. 107. §-a értelmében, a legtöbbet ígérőnek becsárton alul is eladni fognak.

As elarverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. c. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz fizetendő.

Kelt Balázsfalván, 1892. május hó 12-ik napján

THÁT GYÖRGY kir. bir. végrehajtó.

HIRDETMEŒY.

Ő császári és apoitoli királyi feleégének 1892. január hó 8-án kelt legfelső elhatározása folytán ezennel megindítatik a

XVI. magyar kir. államsorsjáték,

melynek tiszta jövedelme

a „Magyar Hirlapok nyújtójintézete”, a székelyudvarhelyi „Mária Valeria” gyermekkert, az országos közegészségi egyesület samaritánus bizottsága, a flumei gyermekmenháza, a va gyontalan m. kir. hivatalnokok özvegyei és árva részére alakítandó alap, a máramrosszigeti közkörház, a Temesvárott tervezett közkörház, a budapesti általános poliklinikai egyesület és a munkácsi közkörház javára fog fordíttatni.

E sorsjáték összes 3435-ben megállapított nyereményei az alább következő játékterv szerint

160.000 forintna ragnak és pedig:	
1 főnyeremény	60.000 firtal
1 nyeremény	10 000 „
3 nyer. egyenk. 5000 firtal	15 000 „
10 „ „ 1000 „	10 000 „
20 „ „ 500 „	10 000 „
100 „ „ 100 „	10 000 „
300 „ „ 50 „	15 000 „
3000 sor. nyer. 10 „	30 000 „

A húzás visszavonhatatlanul 1892. június 23-án történik.

Egy sorsjegy ára 2 firtal o. é. van megállapítva.

Sorsjegyek kaphatók a lotto-igazgatóságnál Budapesten (Pest fővámház feleemet), hová a megrendelt sorsjegyek ára postautalvány mellett előre beküldendő; valamennyi lotto-, ső- és adóhivatalnál, a legtöbb postahivatalnál, a bécsi „Mercur”-nál és minden városban és nevezetesebb helységben felállított egyéb sorsjegyáruló közegnél.

Budapest 1892. ápril hó 1-én. M. kir. Lotto-igazgatóság.

717-1892. tkvi.

Arverési hirdetmény.

A nagyenyedi kir. járásbíróság mint tkönyvi hatóság által „Albina” nagyszabeni hitelintézetnek Palkó János (a József) elleni végrehajtási ügyében végrehajtató kérelmére a végrehajtási árverés 51 frt 49 kr tőke, ennek 1890. november hó 26-tól járó 6 % kamatai s a jelenleg megállapított, 5 frt 40 kr költség erejéig rendeltetik el, végrehajtást szvenedő Palkó János (a József)-nek a m-kapudi 12. sz. tjkvben A 1-11 rsz. alatti ingatlanaira 824 frt megállapított kikiáltási árban, — megjegyezve, hogy a 4 rend 333/41 hrsz. a szőlőt 31 frt 13% kr dőzsma váltáság terheli.

Az árverés 1892. évi június hó 8-ik napján d. e. 10 órakor M-Kapud községe házánál fog megtartatni.

Arverezni szándékozik végrehajtató kivételével tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy óvadékképes értékpapirban letenni.

Vevő köteles a vételárt az árverés napjától annak jogerőre válta után három egyenlő részletben 15, 30 és 45 nap alatt minden egyes vételári részlet után az árverés napjától számítandó 6% kamatokkal együtt a nagyenyedi kir. adóhivatalnál mint bírói letéti pénztárnál lefizetni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámíttatni. Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir. bíróság mint tealkönyvi hatóságánál és M-Kapud község előjárásánál tekintetők meg.

A kir. járásbíróság, mint tealkönyvi hatóság. Nagyenyed, 1892. március hó 11. napján.

VINCENTI, kir. aljbíró.

Sz. 378-1892.

tkvi.

Arverési hirdetmény kivonat.

A balázsfalvi kir járásbíróság, mint tealkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy az albina nagyszabeni takaré és hitelintézet végrehajtatonak, Leonhard János és neje Frank Katharina szászesanádi lakos végrehajtást szvenedő ellen 147 frt 15 kr s jár. iránti végrehajtási ügyében a szászesanádi 286. sz. tjkvben A 1-2, 4-8, 10, 12-25, 28-34 és 36-38 rsz. 866, 1369, 1611, 1690, 1723, 1763, 2013 d, 2551, 2787, 2958, 2981, 3161 d, 3565 b, 3597, 3624/1, 4095, 4180, 4181/1, 4182/2, 4294, 4437, 4522, 4573, 4574, 6115, 6126, 6219 a, 6358, 6460, 6502, 6542, 6564, 6802, 7045 hrsz. ingatlanokból Leonhard Katharina sz. Frankot megillető felére 1299 frt kikiáltási árban és a szászesanádi 748 sz. tjkvben Leonhard János és Frank Katharinának a 1-4 r. 7181, 7182, 7260, 7686 és 8022 e hrsz. a. foglalt ingatlanaira 196 frt megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok 1892. június 9-én d. e. 10 órakor Szászesanád község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Arverezni szándékozik kötelesek az ingatlanok 10%-át készpénzben, avagy az 1881. LX. t. c. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t. c. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt át-szolgáltatni.

A kir. bíróság, mint tkvi. hatóság kiadóhivatala. Balázsfalva, 1892. március hó 6-án.

VÖRÖS ENDRE, kiadó.

Melyik lapra fizessünk elő?

Gazdag tartalmánál, nagy terjedelménél fogva a legolcsóbb magyar lap az

20-52

„EGYETÉRTÉS”

a mely az új évvel immár 25-ik évfolyamába lépett. Ez a magyar olvasó közönség legtekintélyesebb lapja. Hiteles forrásokból származó értesüléseinek gyorsasága, alaposasága és sokasága, rovatainak változatossága, kitünősége, a különböző olvasmányok gazdag tárháza tettek népszerűvé. A kormány körében előforduló eseményekről az „EGYETÉRTÉS” olvasói értesülhetnek első sorban. Az országgyűlési tárgyalásokról a legreálisabban, tárgyilagos hű tudósítást egyedül az „Egyetértés” közöl. Bármely pártot tartozék is a képviselő, beszéde az „Egyetértés”-ben a legerőteljesebben közöltetik. Ez az óriási terjedelmű lap egyszerre két homlokegyenest ellenkező irodalmi célt szolgál, mert naponként megtalálja benne a család, a hölgyvilág a maga szépirodalmi olvasmányát a világirodalom legkittünőbb íróinak legújabb regényeiben, talál benne tárcacikkeket legjobb íróinktól, dívat tudósítást Párisból stb., ugy, hogy nincs szépirodalmi lap, mely az „Egyetértés”-nek e rovatával a versenyt kiállhatná.

S ezzel szemben ott van az „Egyetértés”-nek oldalakra terjedő politikai és közgazdasági része, mely megbízhatóság, komolyság és jóértesültség tekintetében utólrhetlennek van elismerve a magyar sajtóban. Egyik legfőbb érdeme az „Egyetértés”-nek, hogy az események ösmertése körül soha semminemű tekintetektől sem hagyta magát befolyásolni, s mint teljesen független lap fölötté all minden pártideknek és csak az igazságot szolgálja. Az egész sajtóban legnagyobb terjedelmű országgyűlési tudósításának is mindenkor a pártidekinteken felülemelkedő részrehajlatlanság szerzte meg a közölsiméret, mely abban nyilvánul, hogy az „Egyetértés” olvasói között minden pártból találunk híveket.

Az „Egyetértés” gazdasági rovata elismert régi tekintélynek örvend. A magyar kereskedő s gazdalközönség, az iparos és vállalkozó nem szorul többé idegen nyelvű lapra, mert az „Egyetértés”, kereskedelmi s tőzsdei tudósításának bősegével a többi lapok már fel sem veszik a versenyt. — A kereskedő, az iparos s a mezőgazda két évtized óta tudja már, hogy az „Egyetértés”-ben megtalálja mindazt, a mire szüksége van s e miatt az „Egyetértés” ma már nélkülözhetlenné vált, mint a hazai kereskedelmi, ipar- és mezőgazdasági forgalom magyar nyelvű vezér lapja. Uéleti dolgokban az „Egyetértés” a legjobban informált lap Magyarországon.

A rendes rovatokban s a fölmerülő eszményekről legnagyobb terjedelemben közöltt bö tudósításokon kívül vigre csak az „Egyetértés”, 3 speciális rovatát említtjük meg, melyek országos hírré tettek szert. Ezek az Irodalom, a Tanügy és a Mezőgazdaság melyek mindegyike egy-egy szakapot képes pótolni. A ki olvasni valót keres és a világ folyásáról gyorsan és hitelesen akar értesülni, fizessen elő az

„EGYETÉRTÉS”-re,

melynek előfizetési ára: egy hóra 1 frt 80 kr., negyedévre 5 frt s egy évre 20 frt. Az előfizetési pénzek az „Egyetértés” kiadóhivatalába küldendők. Mutatványszámokat a kiadóhivatal kívánatra ingyen és bérmentve küld.

Az „Egyetértés” felelős szerkesztője és kiadó-tulajdonosa:

Az „Egyetértés” kiadóhivatala:

CSÁVOLSZKY LAJOS.

Dalszínház-utca l. szám.

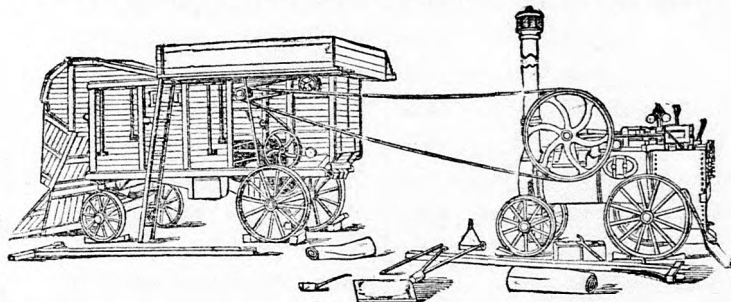
(Az operaházzal szemben)

Első magyar gazdasági gépgyár részvénytársulat

Budapesten.

Gyártelep:

Külső váci ut 7. sz.

Ajánl

hazai gyártmányu

gőzcséplő készleteket

valamint mindennemű

gazdasági gépeket

és talajmívelő-eszközöket, különösen ugy könnyű, mint kötött talajhoz alkalmas legújabb rendszerű

sorvetőgépeket

10-10

Árjegyzékek kívánatra készséggel küldetnek.

A ZACHERLIN

4-10

vevésénél nagy figyelemmel kell lenni

Vevő: . . . nekem nem kell kibontott féreg por, mert én Zacherlint kértem! . . . Joggal dicsérik e különleges és kitünő minden féreg-elleni szert, azért csak lepecséltelt és az üvegbe nyomott „Zacherl” névvel valót veszek. — Valódi kapható:

Nagyenyeden: Winkler János urnál.
„ „ „ „
„ „ „ „
„ „ „ „
„ „ „ „

Gy.-Fehérvárt: Misselbacher J.B. urnál
„ „ „ „
„ „ „ „
„ „ „ „
„ „ „ „

Balázsfalván: Heiskovits Lipót urnál
„ „ „ „
„ „ „ „
„ „ „ „
„ „ „ „